

III./2021

POROČILA IZ SVETA ZA OTROKE

Krščanska adventistična cerkev v RS
Ljubljana 2021

3. julij 2021

ISKANJE PRAVEGA DUHA

Šavneva, 18 let, Arizona, ZDA

Indijanska šola Hollbrook je bila odprta leta 1946 v Arizoni. Poleg rednega učnega načrta angleščine, zgodovine, matematike in naravoslovja ima tudi pouk za poklice, kakršni so avtomehanika, konjenišvo, varjenje in obdelava lesa. Šola si prizadeva ohraniti indijansko kulturo s poučevanjem lončarstva, jezika navajo in administracije. Šolo trenutno podpira Tihoocenska zveza konferenc Cerkve adventistov sedmega dne v 20 % in 80 % z donacijami.

Sem Šavneva, študentka Indijanske šole Cerkev adventistov sedmega dne Holbrook in pripadam ljudstvu Hopi in Navajo. Z mnogimi študenti vred tudi moja družina pripada tradicionalni veri. Moji stari starši po očetovi strani so kristjani.

Neko poletje sva se z mlajšim bratom Naracahom udeležila počitniške svetopisemske šole v rezervatu Navajo. Všeč mi je bilo, kar sem se naučila o Bogu. Želela sem vedeti več, zato sem se počitniške šole udeležila tudi naslednje poletje.

Med osmim in devetim letom šolanja me je dedek poskušal spodbuditi, da se vpišem na šolo Holbrook. Šola je od mojega doma oddaljena nekaj ur vožnje z avtomobilom in nisem hotela biti tako daleč od doma. Zato se nisem odločila zanjo. Potem pa je dedek tragično umrl. Zaradi žalosti in spoštovanja do njega sem se vendar odločila iti na to šolo v deveti razred.

Po prihodu v šolo Holbrook mi je bilo všeč tamkajšnje vzdušje. Zlasti mi je bilo všeč tisto, kar sem se učila o Bogu. Neki dan je svetopisemski učitelj med poukom vprašal, ali se kdo želi krstiti. Želela sem se krstiti, vendar sem se bala, kaj si bo mislila družina. Zato nisem dvignila roke. Čez nekaj tednov je učitelj znova vprašal. Tedaj sem se odločila, da mi je vseeno, kaj mislijo drugi. Želela sem hoditi za Jezusom. Ob koncu šolskega leta sem se krstila s petimi sošolci.

Po prihodu domov na poletne počitnice člani družine niso hoteli govoriti z menoj. Kadar pa so se, so me le dražili. Mati je rekla, da mi

ne bo dovolila vrniti se v šolo Holbrook. Jezni so bili name, ker sem postala kristjanka. Nekaj zaposlenih v šoli sem prosila, naj molijo zame. Kmalu po tistem si je mati premislila. Povedala mi je, da je v meni videla spremembo na boljše. Dejala je, da sem videti srečnejša, kakor me je sploh kdaj videla, in da ji ni mar, če verujem v Kristusa, čeprav ni istega prepričanja.

Zdaj končujem zadnje šolsko leto na šoli Holbrook. Pred kratkim se je krstil moj brat Naracaho. Preživel je podobno izkušnjo. Povedali so mu, da se bo v njem, če se bo krstil, naselil drug Duh, Sveti Duh. Bojeval se je z odločitvijo, vendar se je do konca šolskega leta z mano vred odločil hoditi za Jezusom.

Hvaležna sva za vse ljudi, ki so omogočili, da sva z Naracahom spoznala Božjo ljubezen do naju v indijanski šoli Holbrook.

Hvaležni smo vam za dar trinajste sobote, ki je podprl načrtovanje nove telovadnice in zdravstvenega središča Novo življenje v adventistični šoli Holbrook. Dar v tem četrletju bo pomagal dokončati drugo fazo središča, v katerem bo šola obravnavala visoko stopnjo debelosti, bolezni srca, sladkorne bolezni, depresije in samomorov med indijanskimi otroki in mladino.

10. julij 2021

MOLITEV ZA SESTRI, DA BI PRIŠLI V ŠOLO

Kventina, 15 let, Arizona, ZDA

Pošast gila je največji in edini strupeni kuščar v Združenih državah Amerike. Zraste lahko do 60 cm, je težek in počasen, zato je redko nevaren za ljudi. Ime je dobil po reki Gila, ki teče skozi Arizono in Mehiko, kjer jih je nekoč bilo obilo.

V peti razred sem z očetom potovala v Indijansko adventistično šolo Holbrook. Navdušena sem bila nad tamkajšnjim življenjem, ker mi je teta moje starosti, ki je pogosto prihajala domov na počitnice, pripovedovala o tem, kaj se je učila, o zabavnih stvareh, ki so jih počeli otroci, in o vegetarijanski prehrani, ki so jo uživali v jedilnici. Preden se je babica strinjala, da smem iti v šolo Holbrook, mi je pokazala veliko kuharsko knjigo z recepti za vegetarijansko prehrano. »Tole boš jedla,« je rekla.

Po prihodu v šolo Holbrook so me nekatera dekleta v razredu dražila in sem se ulovila, da sem se na to odzvala. Velikokrat so me poslali v ravnateljev urad.

Potem sem zaostajala s šolskimi nalogami. Šola mi je povzročala nezadovoljstvo. Nekoč sem učiteljici dejala: »Dajte mi dvojko!« Potrpežljivo je delala z mano, vendar sem pri večini predmetov še vedno neuspešna.

Neki dan mi je učiteljica dala dodatno nalogo, po kateri se je moja ocena dvignila do odlične. Bila sem tako navdušena. Kmalu so se moje ocene zboljševale. Šola mi je začela biti všeč.

Osebe je pri meni opazilo očitno spremembo. Nisem vedela, kako naj sprejmem pohvale. Ko mi je uslužbenka povedala, da je ponosna na to, kako dobro mi gre, sem našla način, kako naj naslednji dan zaidem v težave. Na moje presenečenje me niso poslali domov. Namesto tega so sodelovali z menoj, da bi se naučila bolje odločati.

Potem je moja teta zašla v težave in se odločila, da ne bo študirala na šoli Holbrook. Babica mi je rekla, da se moram tudi jaz vrniti

domov, ker ni želela dvournega potovanja v šolo samo zame. Osebj se je dogovorilo, da me bodo med počitnicami pripeljali domov in me spet odpeljali, da se bom lahko dalje šolala. Po prihodu domov sem mlajši sestri pripovedovala o svetopisemskih dogodkih, ki sem se jih naučila v šoli. Odločila se je, da se bodo tudi ona šolala na šoli Holbrook.

Vsako leto sem se na šoli Holbrook naučila nekaj več o Bogu. Zaradi težav, ki so me doletele, sem začela sodelovati z mentorico. Govorila mi je o Bogu in mi delala prijetne reči, s čimer je pokazala, da ji je mar zame. Ko sem ji povedala, da se želim krstiti, je vprašala: »Zakaj?« Pojasnila sem, da želim pomagati družini. Menila sem, da se bodo tudi moji družinski člani hoteli spremeniti, če bodo videli dobro spremembo na meni. Mentorica je proučevala Sveto pismo z menoj in tremi prijatelji. Zvedela sem več o Jezusu in tem, da nam je prišel pokazat, kakšen je Bog. Naučila sem se, da ga lahko molim in prosim, da mi pomaga. Začela sem moliti za starejšo sestro.

Hvala za dar trinajste sobote, ki bo to četrletje podprl adventistično šolo Holbrook.

17. julij 2021

TRMASTA MALENA

Naomi Jackson, 35 let, Arizona, ZDA

Če bi Arizoni posekali kaktus, bi utegnili končati v zaporu za 25 let. Kaktus saguaro lahko zraste do 15 metrov visok, vendar raste zelo počasi in lahko živi 200 let.

Dekliška dekanka je mislila, da je sama trmasta, potem pa je spoznala 11-letno Maleno.

Naomi, pomožna dekliška dekanka v Indijanski šoli Cerkve adventistov sedmega dne, je poskušala zbuditi Maleno s petjem ob 6.00 zjutraj. Malena je spala.

Žgečkala jo je, božala po roki in jo nežno zibala. Malena je še naprej spala. Izzvala jo je h krčeviti tekmi vleke odeje. Malena se je igrala, vendar je čez 25 minut dobro spala.

Malena prav tako ni želela pospraviti sobe ali narediti domačih nalog.

Toda največja naloga za dekanko je bila prepričati Maleno, da bi se oprhala. Poskusila je vse, kar si je lahko izmislila, da bi prepričala deklo, naj se skopa. Pa ni šlo za to, da se Malena ne bi hotela prhati. Preprosto se je želela umiti, kadar se ji je to zdelo. Na žalost pa se je redko želela umiti, kadar je dekanka to želela.

Dekanka bi morda popustila Malenini trmi, toda bila je sama enako trmasta. Nikoli pa ne bi spoznali, da je bila katera razočarana pred spanjem. Vedno sta zapeli pesem o Jezusu. Potem je Malena prijela dekankino roko ob molitvi za dolg seznam prošenj.

»Dragi Jezus, prosim te, blagoslovi mojo babico, sina gospe Kennedy in...« je molila Malena.

Ko je končala, se je oklenila dekankinega vratu in vzkliknila: »Sproži sušilnik.« Dekanka je sprožila nevidni sušilnik in z zvočnimi učinki odmaknila Malenine roke s svojega vratu. Med sušilnikovim pihanjem so se stopile tudi dnevne težave.

Ko so meseci minevali, je Malena začela postajati manj trmasta glede prhanja. Tedaj pa je po nekaj uspešnih prhanj dekanka zalotila Maleno popolnoma oblečeno, da je tratila čas s sedenjem za njeno pisalno mizo.

»Tuširanje,« ji je ukazala.

Malena je znala biti trmasta, ampak takšna je bila tudi dekanka.

Po več kakor polovici šolskega leta je Malena redko imela težave s pravočasnim prhanjem. Delo z njo je postalo lažje. Nato je neki večer prišla v študentski dom s pijačo, ki jo je hotela spiti pred spanjem. Ni se zavedala, da ne bi dobro spala, če bi jo spila. Nastal je boj. Nazadnje je skrita pod odejo s solzami v očeh odklonila petje, molitev in sprožitev sušilnika. Dekanka je pri odhodu ob Malenini postelji zašepetala: »Ljubim te.« Malena je še vedno budna molčala.

Naslednje jutro je dekanka hodila po sobi in ugotavljala, ali se dekleta pripravljajo za pouk. Na hodnik je stopila Malena. Dekanka se je ustavila, navdušena nad svojo ljubljeno zaspanko, ki je bila takrat daleč od udobja postelje. Malena se je oklenila z objemom za dobro jutro: »Žal mi je za sinočnje vedenje,« je dejala.

»Žal mi je, da sem se tako razočarala nad tabo,« ji je dekanka odgovorila z objemom.

Otroci niso edini, ki se učijo v šoli. Dekanka pravi: »Ko poskušam Maleno naučiti, kaj pomeni biti Jezusov sledilec, me uči o Božji milosti.« Dekanka želi biti manj trmasta.

Hvala za dar trinajste sobote, ki bo podprl Indijansko šolo Cerkve adventistov sedmega dne Hollbrook.

24. julij 2021

NEVERJETNI VPLIV

Šima, Arizona, ZDA

Sredi devetnajstega stoletja je ameriška vlada prisilila ljudstvo Navajo, da se je izselilo iz svojih tradicionalnih dežel v Arizoni in okrutno prehodilo 640 km (znano kot Dolga pot) v zapor Bosque Redondo v internacijskem taborišču blizu trdnjave Sumner na ozemlju Nove Mehike. Pogodba iz leta 1868 je vzpostavila »indijanski rezervat Navajo« in ljudstvo je lahko zapustilo Bosque Redondo in se vrnilo v prvotno deželo.

Kako lahko misijonska šola vpliva na družino?

Šima, ki v jeziku navajo pomeni »mati«, je za adventistično šolo Holbrook zvedela pred približno 40 leti.

Starejši prijatelj je zelo pohvalil Indijansko adventistično šolo Holbrook v rezervatu Navajo v ameriški zvezni državi Arizoni.

»Šola našim otrokom zagotavlja odlično izobrazbo,« je dejal.

Šima je pozorno poslušala, ker je zelo spoštovala prijatelja. Delal je kot govornik ameriške vojske in je med vojno uporabljal malo znani jezik navajo kot sredstvo za tajno sporazumevanje. Petero od sedmih otrok je vpisala v Indijansko adventistično šolo Holbrook.

Njen najstarejši sin se je v njej naučil variti in opravljati druga kovinarska dela. Rad je delal s kovinami in postal kovinar.

Šimin najstarejši otrok, deklica, se je po diplomi na tej šoli odločila za šolanje na Adventistični zdravstveni šoli Pacific Union College v Kaliforniji, danes pa dela kot medicinska sestra v rezervatu Navajo.

Šima dveh najmlajših otrok ni poslala v Indijansko adventistično šolo Holbrook. Odločila se je, da ju ne bo poslala, ker je postala nezadovoljna s šolo. Ena izmed njenih hčera Naba je imela v šoli težave, in šola jo je zaprosila, naj odide. Šima se je počutila prizadeto, ker hči ni smela ostati.

Izkazalo pa se je, da Naba ni imela težav le na Indijanski adventistični šoli, temveč na vseh, ki jih je obiskovala. Sčasoma je diplomirala na neki šoli, kjer je stanovala pri krščanski družini in po

nadaljnjem šolanju postala učiteljica. Naba še vedno poučuje in je danes vernica Cerkve adventistov sedmega dne.

Naba je premagala zamero Indijanski adventistični šoli, ker jo je odpustila, saj je vanjo vpisala vse tri otroke. Njeni otroci, mladostniki, so diplomirali na njej in jim gre dobro. Eden je že učitelj, eden pa šele bo. Tretji otrok pa je žena adventističnega pastorja in se tudi šola za učiteljico.

Kaj se je zgodilo z najmlajšima Šiminima otrokoma, ki nikoli nista šla v adventistično šolo Holbrook? Za Jezusa sta zvedela od družinskih članov in postala adventista sedmega dne. Eden izmed njiju danes poučuje v adventistični šoli.

Kako lahko misijonska šola vpliva na družino? Indijanska adventistična šola Holbrook je močno vplivala na Šimino družino in številne druge v rezervatu Navajo in zunaj njega.

Zahvaljujemo se za dar trinajste sobote, ki je pred tremi leti začela načrtovati novo telovadnico in zdravstveno središče Novo življenje v Indijanski šoli Cerkve adventistov sedmega dne Holbrook. Vaš dar tem četrletju bo pomagal dokončati drugo stopnjo središča, kjer bo šola zdravila zvišano debelost, bolezni srca, sladkorne bolezni, depresije in samomorov med indijanskimi otroki in mladino.

31. julij 2021

SMEH IN PESEM

Katelin, 11 let, in Kallie, 9 let, Arizona, ZDA

Številne družine ljudstva Navajo redijo ovce in koze ter predelujejo volno v prejo za izdelavo tkanih odej in preprog za prodajo. Njihovi umetniki so znani tudi po turkiznem in srebrnem nakitu, kiparstvu in keramiki.

Enajstletna Katelyn in njena devetletna sestra Kallie sta sredi šolskega leta ostali doma v rezervatu Navajo. bolezen covid 19 se je širila, šole po ZDA in drugod po svetu so nehale delovati. Katelyn in Kallie sta bivali v študentskem domu med študiranjem na Indijanski adventistični šoli Holbrook. Ko pa so šole morali zapreti, sta sestri odpotovali domov v približno 90 minut z avtom oddaljeno mesto v Arizoni.

Biti doma ni pomenilo biti na počitnicah. Deklici sta se morali učiti in izdelovati domače naloge. Njuni učitelji so vse pripravljali po spletu. Edina težava je bila, da Katelyn in Kallie nista imeli spletnega dostopa v enoprostorni brunarici. Njun dom prav tako nima vodovodne napeljave, elektriko pa so dobivale po podaljšku iz sosednje sorodnikove hiše. Tudi njuni sosedje niso imeli spletnega dostopa. Pravzaprav ga ni imel nihče v vsej soseski razne krajevne adventistične cerkve v isti ulici.

Ko je cerkveni pastor zvedel za razmere, je dekleti povabil, naj za študij uporabljati cerkveni brezžični spletni dostop.

Tako sta Katelyn in Kallie dan za dnem odskakljali po makadamski cesti opravljat šolske naloge v cerkev. Med hojo sta se smehljali, ko sta se spominjali prijetnega časa v šoli Holbrook. Zapeli sta tudi vesele pesmi o Jezusu, ki sta se jih naučili v njej.

Med hišami, mimo kateri sta hodili, je bila ena znana kot »mamilarnica«. Njena barva se je luščila, eno okno pa je bilo polomljeno. Kazalo je, da so ljudje ves čas stopali vanjo in iz nje. Verniki so se obiskovali po domovih, otroci pa so se udeleževali

svetopisemskih počitnic v cerkvi. Toda nikomur izmed odraslih ni bilo mar za Boga.

Potem pa je neka ženska opazila veseli sestri. Ko se je njuna mati neki dan sprehajala ob njeni hiši, je pritekla ven.

»Zakaj sta vajini hčeri tako nasmejani, namesto da bi bile videti pretežno žalostni, kakor moje mlajše sestre?« je vprašala. »Zakaj vedno pojeta?«

Vprašanji sta presenetili mater. Zadovoljna je bila, da je soseda opazila Katelyn in Kallie. Povabila jo je, da bi ugotovila, zakaj se smehljata in pojeta. »Drevi bomo imeli družinsko bogoslužje pod bombažnimi drevesi ob strugi,« je povedala mati. »Ali bi radi prišli?«

Tisti večer so otroci iz »mamilarnice« prišli v nasad bombaževca. Mati je prebrala svetopisemski dogodek in vsi so zapeli pesmi o Jezusu. Otrokom je bilo bogoslužje všeč. »Ali smemo jutri spet priti?« so vprašali.

Katelyn in Kallie sta naredili nekaj presenetljivega. Postali sta misijonarki sosedom. Njuni nasmehi in pesmi so pokazali Jezusovo čudovito ljubezen do družine, za katero je kazalo, da je ni mogoče doseči.

Hvala za dar trinajste sobote, ki bo pomagal Indijanski adventistični šoli Holbrook, ki jo obiskujeta Katelyn in Kallie.

7. avgust 2021

ŠKATLA PRESENEČENJA

Rijan, 15 let; Jehurijan, 11 let; Jaira, 9 let, Maršalovi otoki

Bela kartonska škatla je prispela v Misijonsko adventistično šolo na Maršalovih otokih. Bila je težka in je prišla iz oddaljene zvezne države Teksas. Naslovljena je bila na očeta, namestnika ravnatelja šole. Vedel pa je, da ni namenjena šoli, marveč za njegovo družino in druge misijonarje. Komaj je čakal, da pride domov. Mati je povedala za škatlo med odmorom pri poučevanju učencev prvega razreda. Tudi ona je komaj čakala, da pride domov. Ko so njuni trije otroci zvedeli za škatlo, so tudi komaj čakali.

»Odprimo škatlo,« je vzkliknil najstarejši petnajstletni Rijan.

»Da, odprimo jo,« je dejal njegov enajstletni brat Jehurijan.

»Prosim, odprite jo,« je nagovarjala njuna devetletna sestra Jaira.

Oče se je smehljajal njihovemu navdušenju. Dejal je: »Odprimo škatlo.«

Po koncu pouka so trije otroci prijeli očeta za roke in ga potegnili proti vratom. Doma se je družina zbrala v dnevni sobi okoli škatle.

»Škatla je Božji blagoslov,« je dejal oče. »Zahvalimo se zdaj Bogu.«

Družina je pokleknila in oče je molil.

»Nebeški Oče, hvaležni smo za pravkar prispeli blagoslov,« je dejal. Zelo smo ti hvaležni, da nas nisi pozabil. Pomagaj nam, da bomo v blagoslov drugim z blagoslovi, ki smo jih prejeli. Hvala za dedka Boba in njegovo prijaznost. Prosim, blagoslovi ga. Amen.«

Z očetovo odobritvijo je Rijan vzel škarje in odprl škatlo.

»Joj,« je vzkliknil, ko je zagledal avtomobilček.

»Rumen je moj.«

Jehurijan je segel z roko v škatlo. »Modri je moj,« je izjavil.

Jire ni motilo, da sta brata vozila avtomobile. Njene oči so bile uprte v lutko in spremljevalni komplet oblačil za lutke.

»Dobila sem lutko,« je dejala. »Mama, imam nova oblačila za lutke.«

Mati je gledala v škatlo. Njeno pozornost je pritegnila vrečka zlatih čokoladnih kovancev, in je segla po njej.

»Tega ne bom delila z vami,« je dejala. »To bom delila z učenci. Potrebujete nekaj, kar jih bo spodbudilo.«

Oče si je ogledal preostalo vsebino škatle: zvezke, svinčnike, rdeči riž, oreščke in instant pire krompir. Dobrote bo razdelil študentom misijonarjem, ki poučujejo v šoli. Potem je našel zase najljubše: posušeni ananas.

Prispetje prve škatle pred tremi leti je presenetilo očeta in mater, ki sta se s Filipinov preselila poučevat na Maršalove otoke. Dedek Bob je iz misijonskih poročil spoznal njihovo misijonsko delo in hotel pomagati. Vsak teden je dajal na stran za sobotno-šolski dar, ob daru trinajste sobote pa je dal dodatni dar za pomoč. Toda hotel je narediti več. Zato je začel vsak mesec pošiljati škatle z igračami, hrano, šolskim priborom.

Škatle pogosto prispejo ravno takrat, ko v hiši zmanjkuje hrane, ko oče in mati potrebujeta spodbudo ali pa ima kateri otrok rojstni dan. Ob vsakem prispetju škatle otroci skačejo od veselja, oče in mati pa hvalita Boga za njegovo zvestobo. Potem molijo, preden odprejo škatlo. »Hvala ti, Bog, ker si pokazal ljubezen do dedka Boba,« moli oče. »Hvala za tvojo zvestobo.«

Hvala za vaš misijonski dar v sobotni šoli, ki misijonarjem pomaga širiti dobro novico, da bo Jezus kmalu prišel. Hvala, ker si podoben dedku Bobu, ki daješ malo dodatka za poslanstvo.

14. avgust 2021

REČI HVALA

Jaira, 9 let, Maršalovi otoki

Adventistična šola Delap, znana tudi kot Adventistična šola Majuro, je šola z dvanajstimi razredi, vodi pa jo Guamsko-mikronezijski misijon. Je v kraju Delap na otoku Majuro tik ob Tihem oceanu, približno 500 metrov od kongresne stavbe.

Ustanovljena je bila leta 1978, v vsej njeni zgodovini pa so jo upravljali študentje misijonarji večinoma iz Severne Amerike, Brazilije in Filipinov. Pouk poteka v angleščini.

Kaj je prvo, kar naredite, kadar prejmete darilo? Ali se z njim igrate? Jaira najprej napiše zahvalo.

Jaira je začela pisati zahvale, ko je iz oddaljene zvezne države Teksas v ZDA po pošti prispela škatla presenečenja. Jaira in njena starejša brata so otroci misijonarja s Filipinov na Maršalovih otokih, njihovi starši pa poučujejo v Misijonski adventistični šoli.

Jaira je v škatli presenečenja našla lutko samo zanjo. Takoj se je začela igrati z njo, toda oče jo je ustavil.

»Zahvaljujemo se Gospodu za te darove, hkrati pa se spomnimo, da nam jih je dal po dedku Bobu iz Teksasa,« je povedal. »Fantje, napišite zahvalo dedku Bobu.«

Jaira je bila videti zmedena. Imela je le šest let in ni znala pisati. »Kako naj to naredim?« je vprašala. »Kako naj pišem?«

»Samo pomisli, kako se želiš zahvaliti,« je rekel oče.

Jaira je dobro premislila. Pogledala je najstarejšega brata Rijana, ki je že napisal pismo na list papirja. Imel je trinajst let in je z lahkoto napisal zahvalo za prejeti avtomobilček. Pogledala je drugega brata Jehurijana. Imel je osem let in je tudi že pisal nekaj o prejeti igrači. Kaj bi lahko napisala? Na lepem so se ji zasvetile oči. Obrnila se je k očetu, ki je sedel na kavču.

»Lahko narišem sliko,« je dejala.

»To je dobra zamisel,« je rekel oče. »Zahvališ se lahko, kakor koli želiš.«

Jaira je v eni roki držala novo lutko, z drugo pa je risala veliko rdeče srce. Nato je narisala več manjših src. Na vrh papirja je skrbno napisala ime »Jaira«. Zdaj bo dedek vedel, da je bila zelo hvaležna za lutko.

Naslednji mesec je prispela še ena škatla. Dedek Bob je v četrtnem letu Misijonske zgodbe slišal za družinsko misijonarsko delo in hotel pomagati. Vsak teden je dajal na stran denar za sobotno-šolski misijonski dar, nekaj pa je še dodal pri zbiranju daru trinajste sobote za pomoč njeni šoli. Toda hotel je narediti še več, zato je začel pošiljati škatle vsak mesec.

Vsak mesec je prispela nova škatla in vsak mesec so Jaira in njena brata pisali zahvalo. Minilo je dve leti. Tri leta. Jaira sprva res ni rada pisala pisem, postalo pa je lažje, saj je pisala vsak mesec. Začela je pisati celo zgodbe.

Oče je bil zadovoljen. Dedek je učil Jairo, da je morala pisati pisma. Poslal je toliko škatel, da se je naučila pisati zahvale. Oče se je zahvalil Bogu za njegove velike blagoslove.

Zahvaljujemo se vam za sobotno-šolski misijonski dar, da misijonarjem, kakršna je Jairina družina, pomaga širiti dobro novico, da bo Jezus kmalu prišel. Hvala, ker ste podobni dedku Bobu in ste nekaj primaknili za misijonarsko delo.

21. avgust 2021

NI RUMENEGA ZVEZKA

Jaira, 9 let, Maršalovi otoki

Največje svetovno pribežališče za morske pse, skoraj 2.000.000 kvadratnih kilometrov veliko območje, je leta 2011 ustvarila vlada Maršalovih otokov.

Devetletna Jaira ima v svojem domu na Maršalovih otokih najljubši zvezek.

Zvezek ima svetlo rumen ovitek in kovinsko spiralno vezavo. Vanj riše in piše. Vse njene risbe in pisma gredo eni osebi, moškemu, ki ga ji je dal: dedku Bobu v daljnem Teksasu.

Toda neki dan Jaira ni mogla najti rumenega zvezka. Zares ga je potrebovala. Napisala je pismo in se zahvalila za škatlo z darili, ki so jo kot družina prejeli od dedka Boba. Oče je hotel poslati njeno pismo v Teksas.

»Potrebujem tvoje pismo,« je rekel oče. »Starejša brata, Rijan in Jehurijan, sta mi dala zahvalno pismo in danes ju želim poslati po pošti.«

Jaira je stala za mizo v dnevni sobi, kjer je pustila zvezek. Miza je bila prazna. Pogledala je podnjo. Zvezka ni bilo tam. Pogledala je pod kavč. Nič. Kje naj bi bil?

Odšla je v kuhinjo ter pogledala na pult in umivalnik. Nič. Ni si mislila, da bi bil zvezek v hladilniku, vendar je za vsak primer preverila. Našla je rumene buče in rumene banane, a nobenega rumenega zvezka.

Iskala je v spalnici. Nič.

Zdaj jo je skrbelo. Ni vedela, kje naj še išče. Ko je njena misijonarska družina prejela škatlo od dedka Boba, je skrbno napisala zahvalo. Narisala je tudi sliko deklice – sebe – z veselimi nasmehom. Kje je bil zvezek?

Jaira se je počasi vrnila v dnevno sobo. Jasno se je spomnila, da je zvezek položila na mizo, potem ko je očetu pokazala pismo in risbo. Pogledala je na prazno mizo.

Oče je čakal. Kaj neki dela?

Jaira se je na lepem spomnila, kaj lahko naredi. Lahko je molila. Oče ji je stalno govoril, da lahko zaradi kakršne koli težave moli k Bogu. Zdaj je imela veliko težavo.

Usedla se je na tla pred mizo. Zaprla je oči in sklenila roke na konici nosu.

»Dragi Jezus, prosim, pomagaj mi najti zvezek, da bom lahko odposlala pismo,« je molila.

Odprla je oči, pogledala je na mizo. Zamižala je in spet pogledala. Tam je bil njen rumeni zvezek.

»Hvala, Jezus,« je vzkliknila.

Zgrabila je zvezek in pogledala vanj. Pismo in risba sta še bila v njem. »Počakaj očka,« je zaklicala. »Napisati moram še eno pismo.«

Usedla se je za mizo in napisala še drugo pismo, da bi ga odposlala v Teksas.

»Želim povedati, da je Bog uslišal moje molitev,« je začela.

Pred tremi leti je dar trinajste sobote pomagal sezidati šolo na Maršalovih otokih, kjer so Jairini starši misijonarji s Filipinov in otroke poučujejo o Bogu, ki odgovarja na molitve. Hvala, ker boste v tem četrletju prispevali še za eno misijonsko šolo v Tihem oceanu na Palauu.

28. avgust 2021

RIBIČI LJUDI

Bakani, Nunavut, Kanada

Bakani hodi v peti razred in živi v enem izmed najbolj oddaljenih mest na svetu.

Njegov dom je Ikaluit, mesto s samo 8000 prebivalci kanadske Arktike. Je tako oddaljeno, da leži na otoku brez cest ali železnice, ki bi ga povezovali s preostalo Kanado. Pozimi vode v zalivu Frobisher zmrznejo in ladje ne morejo pluti do Ikaluita. Pozimi in poleti je najbolje nanj in nazaj potovati z letalom.

Ime mesta izhaja iz krajevne besede, ki pomeni »kraj številnih rib«. Ime je dobil, ker je veljal za tradicionalni kraj, kjer so domači Inuiti tisoče let hodili loviti ribe. Tudi danes jih še vedno lovijo v zalivu Frobisher.

Bakani ima rad ribe in druge divje živali. Veruje, da je Bog v šestih dneh ustvaril svet in vse v njem z rastlinami, živalmi in ljudmi vred, potem pa je sedmi dan počival. Toda v šoli je slišal še eno poročilo. Učitelj je petošolcem povedal, da je svet nastal z velikim pokom in so se ljudje razvili iz živali. Bakani ne more razumeti, zakaj nekateri sošolci dvomijo, da je Bog ustvaril svet.

»Kako lahko ves svet, ljudje, živali in rastline nastanejo iz atoma?« je dejal. »Ni mogoče. Verujem, da je Bog ustvaril ta svet in vse v njem z nami vred.«

Nadaljeval je: »Obstajajo tudi nekateri ljudje, ki mislijo, da smo ljudje nastali iz opic. To spet ni res, ker nas je ustvaril Bog. Nikakor ne moremo nastati od živali. Kdaj smo sploh videli ljudi, ki so nastali iz živali?«

Sošolci včasih Bakanija med igro vprašajo, kako lahko veruje v Boga Stvarnika, ki ga ne vidi.

»Boga ne moremo videti. Kako torej vemo, da je živ?« sprašujejo prijatelji.

Bakani ima takojšen odgovor. Zastavi svoje vprašanje.

»Nikoli niste videli svojih praprastaršev,« odgovori. »Kako potem veste, da so nekoč živeli na zemlji?«

Bakani želi prijateljem več povedati o Bogu. Poskuša jih ljubiti enako, kakor ga ljubi Bog. Kadar so sošolci z njim neprijazni, jim takoj odpusti. Skoraj vsako jutro in vsak večer bere Sveto pismo. Zlasti mu je všeč sobota, ko se mala skupina adventistov s skupnim proučevanjem Svetega pisma na dan počitka spominja Božjega stvarjenja. Njegova najljubša svetopisemska poved je 1 Mz 1,1: »V začetku je Bog ustvaril nebesa in zemljo.« Na podlagi nje ne verjame, kar učitelj pravi o velikem poku in morebitnem nastanku ljudi od opic.

V odročnem kraju, kakršen je Ikaluit, ni opic. Je pa mnogo rib. Navsezadnje Ikaluit pomen »kraj številnih rib«. Ikaluit ima veliko rib, ki čakajo na ulov. Jezus je dejal učencem: »Pojdite za menoj in naredil vas bom za ribiče ljudi.« (Mt 4,19) Bakani želi biti ribič ljudi. Bolj kakor vse želi, da sošolci vedo, da jih je ustvaril Bog.

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo pomagal odpreti središče za cerkvene in skupnostne dejavnosti na kanadskem ozemlju Nunavut, kjer živi Bakani, da bo oznanjal dobro sporočila o Bogu Stvarniku. Hvala, ker načrtujete velikodušen dar.

4. september 2021

BOLJŠE KAKOR IGRANJE Z IGRAČAMI

Mariah 9, Nunavut, Kanada

V ponedeljek se je v šoli ob Mariah zbralo več prijateljev.

Eden je vprašal: »Kaj počneš po pouku?«

»Ali se lahko pridemo igrat k tebi domov?« je dejal drug.

Mariah je odkimavala. Dejala je: »Ne danes, ker imam obilo dela.«

Devetletna deklica je bila zelo zasedena v mestecu Pond Inlet, ki leži na osamljenem otoku na kanadski Arktiki. Bila je v četrtem razredu in vsak delavnik je hodila v šolo. Nato je naredila domače naloge in pomagala staršem po hiši. V soboto so kot družina imeli bogoslužje doma, tako da so brali Sveto pismo in gledali pridige po spletu.

Toda Mariahnini prijatelji so si res želeli igrati z njo. V torek so se otroci spet zbrali ob njej.

Eden je vprašal: »Kaj boš počela po pouku?«

»Ali se lahko pridemo igrat k tebi domov?« je vprašal drug.

Mariah je odkimavala. »Ne danes,« je dejala. »Imam obilo dela.«

Enako se je zgodilo v sredo, četrtek in petek. »Kdaj pa se lahko pridemo igrat k tebi domov?« jo je vprašal prijatelj.

»Kaj pa v soboto?« je dejal drug. »V soboto moraš imeti čas za igranje.«

Mariah so se zasvetile oči. V soboto je imela prosti čas. »Lahko pridete k meni in se pridružite proučevanju Svetega pisma,« je dejala.

Njeni prijatelji so bili videti zmedeni. Niso brali Svetega pisma. Toda čas so želeli preživeti z Mariah, zato so se strinjali, da bodo prišli v soboto.

V soboto se je v njeni hiši pojavilo nekaj prijateljev ter so se njej in njenim staršem pridružili pri branju Svetega pisma. Mladi obiskovalci so bili videti zmedeni, ko so slišali, kako Mariah bere Sveto pismo. Niso slišali za Boga.

Po branju je oče prižgal računalnik in mala skupina je po spletu spremljala pridigo pridigarja adventistične cerkve. Mali obiskovalci so

bili znova videti zmedeni. Niso poslušali pridig in niso razumeli nekaterih reči, ki jih je povedal pridigar. Potem so prosili Mariah, naj jim pojasni.

»Kaj je mislil, ko je rekel to?« je vprašal eden.

»Kaj pa, ko je govoril o tem?« je vprašal drug.

Mariah je poskusila pridigo razložiti z zares preprostimi besedami. Ko je končala, je bilo videti, da so jo prijatelji razumeli.

»Hvala, da si nas povabila k sebi,« je dejal eden ob odhodu.

»Da, najlepša hvala,« je rekel drug.

V šoli je v ponedeljek več otrok vprašalo Mariahnine prijatelje, kaj so v soboto delali v njeni hiši.

»Brali smo iz Svetega pisma o Bogu,« je povedal eden.

»Gledali smo zanimivo pridigo,« je rekel drug.

Sošolci prav tako niso brali Svetega pisma ali gledali pridige in so želeli vedeti več.

»Kaj ste prebrali?« je vprašal eden.

Mariahnini prijatelji so si prizadevali po najboljših močeh ponoviti, kar so se naučili o Bogu.

Mariah se je med poslušanjem smehljala. Počutila se je dobro, to je bilo boljše kakor igranje z igračami. Sošolce bi sprejemala v svoj dom vsako soboto.

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo pomagal odpreti središče za cerkvene in skupnostne dejavnosti, ki bo oznanjalo Boga na kanadskem ozemlju Nunavut, kjer živi Mariah. Hvala, ker načrtujete obilen dar.

11. september 2021

VELIKE SPREMEMBE V KANADI

Paula, 9 let, Nunavut, Kanada

Življenje devetletne Paule se je spremenilo, medtem ko se je z družino selila po Kanadi.

Živela je v Calgaryju v zahodni Kanadi. Toda neki dan se je usedla v letalo in preletela 3000 kilometrov do mesta Ikaluit na polarnem delu Kanade.

Dotlej je živela v mestu, ki je štelo več kakor milijon ljudi. Sedaj pa živi v mestu z 8000 prebivalci.

Spremembe so se zgodile tudi na drugih področjih.

Paula je začela vsako soboto hoditi z materjo v cerkev. »Začela sem hoditi v cerkev tukaj v Ikaluitu,« je povedala. »Ljudje v njej so bili tako gostoljubni in skrbni. To mi je zelo spremenilo življenje.«

Prej še nikoli ni brala Svetega pisma, zdaj ga redno bere.

Ko je hodila v cerkev in brala Sveto pismo, so se pri njej začele dogajati druge spremembe. Prej je bila hudobna do drugih. Sedaj je prijaznejša, ker je prebrala Jezusove besede: »Kar hočete, da ljudje vam store, tako storite vi njim.« (Mt 7,12)

V Ikaluitu se je zgodila še ena sprememba. Paula je dobila novo sestro.

Vse se je zgodilo, ko je mati neki dan napovedala, da bo družina sprejela rejence. V Ikaluitu nekateri starši ne morejo skrbeti za svoje otroke, mati pa se je odločila, da bi lahko s Paulo pomagala. Otroci bodo ostali, dokler jih njihovi stari ne bodo mogli sprejeti nazaj.

Paula je bila navdušena nad novo sestro, dveletno Joy. Bila pa je presenečena, ko sta se usedli k prvemu skupnemu obroku. Joy ni znala moliti.

Paula je pred jedjo molila: »Dragi Bog, hvala za hrano. Prosim te, blagoslovi jo. Amen.«

Ko je odprla oči, je opazila, da je Joy videti zmedena. Ni razumela, kaj se je pravkar zgodilo. Po obroku je Paula razložila, da vse dobre

stvari prihajajo od Boga, zato se mu zahvali za hrano, preden začne jesti.

»Naj ti pokažem, kako se moli,« je predlagala Paula. »Preprosto je.«

Joy je ubogljivo sklenila roke in zaprla oči.

»Dragi Bog,« je rekla Paula.

»Dragi Bog,« je ponovila Joy.

»Hvala za hrano.«

»Hvala za hrano.«

»Amen.«

»Amen.«

Paula se je vedro nasmehnila. »Dobro,« je rekla. »Sedaj se boš lahko sama zahvalila Bogu, preden boš začela jesti.«

V soboto je povabila Joy v sobotno šolo in cerkev. Počutila se je dobro, ker je govorila o Jezusu.

Čez nekaj časa so Joyjini starši lahko hčerko odpeljali domov, v Paulin dom pa so prispeli druge sestre in bratje.

Paulino najljubše svetopisemsko besedilo je Ps 150,6: »Vse, kar diha, naj hvali Gospoda.« Paula pravi: »To besedilo pomeni, da bi morali vsi hvaliti Gospoda. Bog spreminja naše življenje, mi pa tega niti ne vemo.«

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo pomagal odpreti središče za cerkvene in skupnostne dejavnosti na kanadskem ozemlju Nunavut, kjer živi Paula. Hvala, ker načrtujete obilen dar.

18. september 2021

BEG PRED POVODNJLJO

Kin Kim, 19 let

Mati je zbudila sedemletno Kim. »Zbudi se,« je rekla. »Zares zelo močno dežuje. Tukaj je umazano. Pojdiva v drugo nadstropje.«

Kim je trdno spala in je nejevoljno odprla oči. Voda se je vrtinčila po umazanih tleh hiše. Slišala je dež, ki je udarjal po hiši. Sikale so strele. Kim je ubogljivo vstala in šla za materjo do bambusove lestve, ki je vodila v prvo nadstropje.

Moški in ženska, ki sta bila lastnika hiše, sta stala blizu lestve v drugem nadstropju. Povabila sta mater in Kim, da pobegneta naraščajoči povodnji v mjanmarski vasici.

Mati je Kim rekla, naj prva spleza po lestvi. Na vrhu je videla moškega in žensko ter dve njuni deklici. Zelo rada je imela triletno Esther in Muan, ki je bila stara le nekaj mesecev. Hranila in kopala ju je kot del svojega dela. Kadar Esther ni pojedla vsega riža in ocvrtih kozic, je Kim smela hrano pojesti do konca. Toda mati ji ni dovolila jesti kozic. Povedala ji je, da Sveto pismo uči, da so kozice nečista hrana.

Mati je delala kot družinska gospodinjska pomočnica. Prala jim je obleko, skuhala obroke in v vedru prinašala vodo iz jezera, da so lahko pili in se kopali. Moški in ženska, ki sta živela v drugem nadstropju z deklicama, sta bila prerevna, da bi materi plačevala. Namesto tega sta njej in Kim omogočila živeti v prvem nadstropju in se hraniti. Kim še nikoli ni bila v šoli.

Sedaj je deževalo, mala Ester in Muan sta jokali. Bili sta prestrašeni. Razkošna bambusova hiša se je zatresla, kakor da bi lahko vsak trenutek padla.

BUM!

Na lepem je plastična okna v drugem nadstropju odpihnil sunek vetra.

TREM!

Mogočen veter je odtrgal streho.

Razbijajoči dež je premočil Kim. Videla je, da poplavne vode hitro naraščajo in so skoraj dosegle drugo nadstropje. Ni znala plavati. Nihče izmed njih ni znal plavati. Kaj se bo zgodilo dalje?

Mati je molila.

»Dragi Bog, če rešiš mojo hčer in mene pred to nevihto, ti izročam hčer in verujem, da naju boš odpeljal v boljše mesto v Združenih državah Amerike,« je dejala.

Mati je molitev večkrat ponovila. Tudi Kim je molila. Molila sta tudi moški in ženska.

Čez nekaj časa je nehalo deževati. Toda družini sta nasedli v drugem nadstropju in čakali, da voda odteče. Niso imeli ne hrane ne elektrike. Ni bilo mogoče zakuriti ognja. Čakali so dolgih sedem dni, preden so končno zapustili hišo. Nekako so preživeli. Mati se je zahvalila Bogu, da je uslišal njihove molitve.

Po treh letih je Bog na poseben način uslišal materine molitve, ko sta se mati in hči kot begunki lahko preselili v Združene države Amerike. Kim je imela deset let in dotlej nikoli ni hodila v šolo. Mati je vseeno molila in Kim se je na koncu začela šolati v adventistični šoli v Georgii. Pri tem so pomagali otroci, kakršni ste vi. Kim se je lahko šolala na adventistični šoli po zaslugi daru trinajste sobote, ki je pomagal otrokom v Združenih državah Amerike in v Kanadi. Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo znova pomagal otrokom beguncev. Hvala, ker načrtujete obilen dar.

25. september 2021

ZARES, ZARES TEŽKO

Niang Muang, 21 let

Prvi šolski dan je bil za Niang težak. Zares, zares težak. Devetletna deklica je le mesec dni prej prispela v Združene države Amerike iz svoje domovine Mjanmar. Njeni starši so bili begunci. Ni znala angleško in ni imela prijateljev. Še huje pa je bilo, da se je šolsko leto začelo že zdavnaj, njen prvi šolski dan pa je bil novembra.

»Živela, kako ti je ime?« jo je vprašalo dekle. Niang je odkimala. »Ne,« je dejala. Dekle se je zmedlo. Vprašala je: »Od kod si?« Niang je spet odkimala. »Ne,« je dejala. Pozneje je k njej stopil deček. »Živela, kako ti je ime?« jo je vprašal. »Ne,« je odgovorila Niang in odkimala. Deček ni razumel. »Od kod si?« jo je vprašal. »Ne,« je dejala Niang in spet odkimala. Niang ni poskušala biti nesramna. Preprosto ni razumela, kaj otroci sprašujejo.

Ker ni znala angleško, je vse ure dopoldne mirno sedela v razredu. Med kosilom je šla za drugimi otroki v jedilnico. Petindvajset četrtošolcev je vedno sedelo skupaj za dodeljenimi mizami. Učiteljica jih je opazovala, da bi bila prepričana o njihovem vedenju.

Niang je pogledala hrano, ki so jo stregli v jedilnici: sir in narezano govedino, mini pice, piščančji medaljoni. Hrana se ji je zdela zelo čudna. Navajena je bila jesti gorčične liste, krompirjeve liste, vodno krešo, rjavi fižol in oranžno lečo.

Ko je poskusila čudno hrano, se je vrnila v učilnico in mirno sedela do konca pouka.

Doma je molila k Bogu za pomoč. »Dragi Bog, prosim, pomagaj mi preživeti še en šolski dan,« je dejala. »Pomagaj mi, da ne bom imela težav z učiteljico. Varuj me na poti v šolo. Amen.«

Mnogo stvari v šoli je Niang zmedlo. Ni vedela, kje je kaj, in ni mogla vprašati za navodila, ker ni znala govoriti angleško. Ko ji je učiteljica dala preskus z več izbirami, ni vedela, kaj naj naredi. Vprašanj ni mogla razumeti in ni znala izpolniti odgovorov. Obkrožila jih je naključno.

Včasih se učiteljica jezi. Več otrok začne govoriti hkrati in v učilnici je hrup vse večji. Učiteljica tega ne mara. »Bodite tiho,« jih ostro prekine. Otroci se za trenutek umirijo, potem pa pozabijo in spet glasno govorijo. »Utihnite!« zakriči učiteljica.

Učilnica je bila nekaj časa tiha, potem pa se je začelo govoriti. Učiteljica tega ni mogla več zdržati. »Vsi boste tiho pri kosilu, razen Niang!« je vpila. V učilnici je bilo zares tiho. Kazen je pomenila, da nihče ni smel govoriti med kosilom v jedilnici, razen Niang. Ta je spoznala, da ji je učiteljica naklonjena, ker nikoli ni govorila v razredu. Odločila se je, da je bolje, da ves čas molči, kakor pa da bi učiteljica vpila nanjo. Doma je vsak dan molila: »Dragi Bog, prosim, pomagaj mi preživeti še en šolski dan. Pomagaj mi, da ne bom imela težav z učiteljico in varuj me na poti v šolo.«

Četrty razred je bil za Niang težak. Toda peti razred je bil boljši. Poznala je pot do šole, zato ji ni bilo treba spraševati za smer. Začela je govoriti angleško in sklepati prijateljstva. »Kako ti je ime?« jo je vprašala deklica. »Niang,« je odgovorila s sramežljivim nasmeškom. Razumela je vprašanje. »Od kod pa si?« je vprašala deklica. »Iz Burme, ki ji pravijo tudi Mjanmar,« je povedala Niang. Deklica je prikimala. Slišala je za to državo. V njihovi šoli se je izobraževalo še več begunskih otrok iz Mjanmara. »Prav,« je dejala deklica. »Ali se želiš igrati?«

Niang se je počutila srečno. Začela se je privajati. Še srečnejšo se je počutila v sedmem razredu. Iz javne šole se je prepisala v adventistično šolo pa zaradi denarja iz daru trinajste sobote za pomoč beguncem v Združenih državah Amerike in Kanadi. Veselila se je šolanja s prijaznimi učitelji, ki nikoli niso vpili.

V vsakdanjih molitvah se je zahvalila Bogu. »Drag Bog, najlepša hvala, ker si mi pomagal, da sem se naučila novega jezika in skrbel zame ter si mi po malem pomagal premagovati boje,« je molila.

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo pomagal več otrokom beguncem, kakršna je bila Niang, izobraževati se na adventističnih šolah. Hvala, ker ste načrtovali velikodušen dar.